

Дівчина з міста (уривок)

Олена Рижко

Увага! Ви читаєте уривок (ознайомчий фрагмент твору). Купуйте повну книжку [на сайті видавництва Академія](#)

"Не може бути! Невже знову? І хто цього разу?" — Тіна, густо червоніючи, відгорнула гілку розкішного олеандра і в мерехтливому світлі десятка свічок, красиво розставлених між квітів, спробувала краще роздивитися парочку. Почала дослухатися.

— Ти неймовірно ніжна! Коли ми разом — так складно втриматися...

— Від чого?

— Від того, аби не торкнутися твоїх вуст.

— Хіба ж це погано?

— Це добре. Але й небезпечно.

— Чому?

— Бо твої вуста можуть витіснити цілий світ...

Кілька хвилин тому Тіні снилося, що вона тікає від вогнедишного дракона. Старається щосили, але ноги ледве пересуваються: її вже огортає жаром — зовні й усередині. Ще мить — і драконове полум'я поглине... А це була просто спрага. Точніше — келих шампанського, випитий учора за вечерею. Ніби мало було того, що піввечора її переслідував стіл. Так-так, переслідував! Куди б вона не поверталася — стіл, накритий білосніжним обрусом і заставлений смаколиками, насувався на неї. Невідступно. Навіть мультик про Мийдодіра згадався. Ну, був там умивальник — та й що з того.

"Пити!" — вокала кожна клітинка тіла, й Тіна з надзусиллям розплющила очі. Але — сюрприз-сюрприз! — де вона? Погляд ковзнув незнайомою кімнатою, яка у світлі повного місяця видавалася мало не демонічною. Знадобилося кілька секунд, щоб пригадати: в гостьовій Максового будинку. Точніше, в будинку його батьків, де напередодні зібралася вся родина. Бабця нізачо б не дозволила ночувати тут, якби вони з Максом були самі. Навіть бездоганна Максова репутація не врятувала б.

Тіна саме прямувала на кухню, коли помітила вогники свічок у глибині зимового саду. Скляні двері відчинилися безгучно, й вона, повільно обминаючи розкішні кущі, подалася на ті вогники. Ось тут її увагу й привернули стихнені голоси та специфічний шум, що видався знайомим.

Цього разу обійшлося без шоку. Їй навіть сподобалося побачене. Дуже. Ще кілька секунд знадобилося, щоб зрозуміти, що перед нею Максів брат із нареченою. Тіна усвідомлювала, що не варто було б підглядати, але очей відвести не могла. Артем, не поспішаючи, обцілював кожен Дінин палець, долоні, зап'ястя...

Тіна забула про спрагу. Наче зачарована, стежила за кожним їхнім рухом. Не помітила, що водить у повітрі рукою, так ніби її пучки — це губи закоханого хлопця, що з невагомістю метеликових крил торкаються Діниної шкіри. Глибоко вдихнула

повітря... Ноги ставали ватяними. Якщо зараз до чогось не спертися — можна впасти...

— Ти себе Артемом уявляєш? — почулося раптом тихе Максове над самісіньким Тініним вухом. Він, мабуть, шепотів, але їй здалося, що вдарив грім. Просто посеред кімнати. Різко розвернулася і влетіла в Макса. Він миттєво закрив їй рот поцілунком, міцно пригорнувши.

Ані зайвого звуку, ані шереху. Закохана парочка була зайнята собою, ігноруючи всіх і все. Красиві й молоді, натхненні один одним, поміж квітів і свічок...

Макс м'яко, але наполегливо потягнув Тіну із зимового саду.

Тіна, височенька, симпатична (ніс, що хотів бути "картоплинкою", анітрохи її не псував) дев'ятикласниця з розкуйовдженим каре кольору чорного шоколаду, ладнала телефон для відеозапису. Врешті пристрій було прилаштовано на архаїчному трюмо, й вона почала.

Відео перше: "Привіт! Мене звать Тіна. Мені чотирнадцять. Записую саме на телефон, бо залишилася без нормального компа і без виходу в інтернет. Не знаю на скільки. Можливо, на кілька місяців. А можливо, що й на цілий навчальний рік. Спочатку хотіла вести звичайний щоденник. Мій друг Стас навіть зошит спеціальний подарував. А потім подумала, що коли повернуся в місто, зможу створити власний канал на YouTube. І матеріал буде готовий. Така собі серія "Дитина міста. Місія — вижити в селі". Або щось таке. Назбираю купу лайків. Або ці записи будуть відеощоденником. Тільки для мене. Дубль перший у кар'єрі режисера...".

— З ким ти там балакаєш? — почулося несподівано бабусине.

— Ні з ким.

— Я ж чую!

— Ба, я просто запис роблю. На телефон.

— Спати лягай! Завтра гарматою не розбудиш!

— Ба, п'ять хвилин! Будь ласочка!

— Добре... — долинуло буркотливе. — Але не довше!

Тіна насупилася, та за мить знову ввімкнула запис.

Відео перше. Продовження: "Так от. Ще тиждень тому все йшло по накатаній. А кожен день ділився чітко навпіл. Підйом о сьомій. Душ, сніданок. Школа. Навчання. Дім. Уроки. І аж тоді — справжнє життя. Тусняк із друзями. Так вийшло — вони давно мені як друга сім'я.

Звісно, у мене є батьки. Правда, тато покинув нас, коли мені було шість. У нього нова сім'я. І є нова донька. І так — я йому більше не цікава. Хоч він і живе на сусідній вулиці.

Ми залишилися з мамою вдвох. Багато спілкувалися. Нам було весело. А часом — важко. Потім у неї з'явився бойфренд. Дуже за неї рада. Але... сумую. Так само дуже. І

тепер у моєї мами теж буде нова донька. І нова сім'я.

А я... із бабусею. І вона мене приб'є, якщо зараз не ляжу спати...".

Зітхнула, відклавши телефон, і пірнула в розстелене ліжко.

Двоє хлопчаків — високий і приземкуватий — вимкнувши байки, плавно з'їхали, чи то пак скотилися, з дороги на берег річки. Високий — перший. Виставив ногу замість підставки і зняв шолом.

— Ти чо? — озвався низенький. — Ми ж її так і не побачили!

— Тойво, Бусь, якщо ми ще раз проїдемо її вулицею, баба Текля на нас точно Яранга спустить. І байками не втечем!

— Сем? Ну ти чо? Здрейфив? — маленький округлив очі. — А як же новенька? Міська?

— Та завтра в школі побачиш.

— Сем, завтра її всі побачать. А я хочу знати сьогодні!

— Та вона вже спати лягла.

— Ні-і-і... Лампа ще світилася!

— То що ти хоч? — Сем починав сердитися.

— Давай байки — в кущі, а самі піхотою... Прокрадемося до вікна й зазирнемо. Штори закриті нещільно!

— А як хтось побачить?

— Не будь занудою! Ходім!

Сем нехотя побрів за товаришем. Ні, він теж хотів побачити дівчину з міста, але щоб нариватися на чергові неприємності, то ні: досі відбував покарання за переставлені минулого тижня ворота. І що вони такого зробили? Подумаєш, поміняли місцями вночі новенькі ворота сільського голови й обшарпані баби Катерини! Звідки вони знали, що із самого ранку в голови будуть гості? Що його доньці припекло заміж і приїхали свати?

— Не відставай! — кинув Буся.

— Та йду я! Йду!

Хлопці тихенько перелізли через невисокий паркан біля розлогого куща шипшини і міркували, як підійти до вікна — навпростець через квітник чи обійти городом. Вирішили через квітник. Буся зробив розмашистий крок — і тишу розітнув несамовитий нявкіт кота, що спав під кущем хризантем, а Буся на нього наступив. Ну, може, не на всього, але на хвоста чи лапу — точно.

Ніч довкола миттєво ожила: в хатах спалахнуло світло. Загавкав сусідський Яранг, його дружно підтримали всі собаки на кутку. Світло спалахнуло й на веранді, а на порозі з'явилася бабця новенької з рогаками в руках:

— Ану, гаспиди, виходьте!

Далі хлопці слухати не стали й щодуху ломонулися до паркана. Довгоногий Сем легко перемахнув через нього, а Буся зачепився за якийсь корінець і з розмаху

шугонув у кущ шипшини. Майже загарчавши від болю, зібрав усі сили й рвонув за Семом. Ланцюг, на якому був припнутий Яранг, не витримав, і пес кинувся до хвіртки. Вона піддалася не одразу, й шукачі пригод устигли дістатися байків, завести їх і рвонутися в ніч...

...Бабуся повернулася в хату, примовляючи сердито: "От лобуряки!". На Тініне запитання сказала, що це, мабуть, когось із її майбутніх однокласників цікавість замучила. Тіна вкотре за вечір зітхнула й подалася в спальню.

Бабуся виділила Тіні окрему кімнату, яка в часи Тініного дитинства, принаймні тих кількох разів, коли мама привозила її тижнів на два, завжди була замкнена. Пояснила, що як надумає йти гуляти, то вдома має бути не пізніше десятої; що на ній — кролики й носіння води з колодязя через дорогу. Основне — вчитися як треба і не завдавати бабусі клопоту. До того ж звечора вона звеліла показати, в чому Тіна збирається йти в школу. І не просто показати, а вбратися.

Убралася. Бабця почепила на ніс окуляри й оглянула чорні кюлоти й бежевий джемпер, а тоді безапеляційно прорекла:

— Так, дороженька! Ану бери нормальні штани. Нема чого ходити як підстрелена. Тоже мені, моду придумали! О, та тут, — бабця зайшла з одного боку, з другого, — третину холош відчикрижено! Або бери плаття. Не-не! Не цю сорочку на виріст, що оно висить на бильці ліжка. А як нема нормального плаття, то зараз пошукаю і знайду щось із маминих. У скрині на горі точно є!

Тіна ляпнула долонею по лобі й закотила очі. По-перше, сперечатися з бабусею — собі клопіт. А по друге, "нормальне" плаття з мами — це ще не вінтаж. Це архаїка. Хай її пофарбують — таке вдягати! Довелося тягти із сумки старі джинси. Бабця скрушно схитнула головою і пробурчала: ну нехай.

А втім, яка різниця? Її життя закінчилося. Або заморозилося. На рік. Але — стоп! Ніяких соплів! І не таке переживали! Сергій, прощаючись, сказав:

— Облиш, мала! Чому похнюпилася? Думай, що це такий челендж, виклик самій собі. Рік усе одно мине, а в тебе — найвищий левел: ти перемогла себе й дісталася найкрутішого рівня! Прикинь?!

— Точно, — Соня закивала. — А я буду телефонувати! Регулярно!

— І я, — докинув Сергій.

— Цікаво, коли встигатимете? Між заняттями, репетиторами, планами?

— Ми тебе коли-небудь підводили? — Соня вдала ображену.

— Та ні...

— Ну от! Не ускладнюй, — Сергій усміхнувся.

— Крім того, — на Сониних губах заграла загадкова усмішка, — ти ж нічого не знаєш про ту школу. А раптом знайдеться хтось дуже симпатичний?

— Ну ок. Челендж — то челендж... Але... справді... дзвоніть хоча б. Не думаю, що там підробіток знайдеться. А мої накопичення зовсім мізерні.

— Будемо, будемо, — Соня обійняла її за плечі. — Хочеш, я тобі трохи позичу?

— Ні, ти ж знаєш, боргів не люблю, в батьків не прошу, — і зашарілася.

Тіна зітхнула. На вулиці — жовтень. А в неї перший навчальний день. У чужому класі. І не з початку року. Зіскочила з ліжка й пішла вмиватися.

До школи кілометрів зо три. Для Тіни — не відстань. І не проблема. Завжди багато гуляла з друзями. Складніше було вжитися в роль, яку обрала. У своїй школі була сірою мишею. Але то так — щоб не приставали. Були друзі. Тусовки. Розмови. Музика. Багато музики! Концерти. У клубах і в переходах. Мама ніколи не контролювала. Фраза: "Впишуся в Соні", — діяла як чарівна паличка. Були танці. Мрії про кіно. Сергій часто повторював: "Хочеш знати, що ти можеш, — пробуй усе!". А ким стати тут, у цій школі? Залишитися такою ж "сірою" чи спробувати щось нове?

А ще мучило запитання: "Хто все-таки вчора в них був?". Втім, якщо цей хтось вчиться в її класі — вона його точно впізнає за клаптями одягу, що лишилися на шипшиновому куці.

У навчальний кабінет провела молоденька вчителька Кіра Леонідівна. З'ясувалося, що вона, як і Тіна, — новенька. Працює другий місяць. Викладає історію. А перший урок у Тіни — історія. І їм по дорозі.

У класі шестеро дівчат і тринадцятеро хлопців. Усі, крім одного білявого (із дивною, як для села, зачіскою: високо виголені скроні, а гривка на маківці заплетена в дреди), худого з горіховими очима та якимось неправильним обличчям (здавалося, що його нижня щелепа була зламана, а потім кривувато зрослася, бо ліва щока й частина підборіддя були наче трохи стесані — це не спотворювало його, радше робило суворим), сиділи парами. Він — сам за останньою партою біля стіни. Можна було сісти з ним або ж зайняти вільну парту під вікном. Тіна вибрала вікно.

Учителька робила перекличку. Тіна намагалася вловити імена. Принаймні дівчат. Для початку. Усі відповідали "присутній" або "присутня", і тільки той, хто мав горіхові очі, кинув лаконічне "Я". "Цікаво, що за фрукт?" — майнула думка.

Під час уроку праці гребли листя в шкільному саду. Де-не-де на деревах ще висіли червонобокі пізні яблука. До Тіни підійшов невисокий кругленький хлопець. Не товстий, а качок. Чула, як його називали Бусею, а коли вперше запримітила, подумала: колобок-культурист. Через його обличчя тяглося кілька свіжих подряпин, і Тіна зрозуміла, що це один з учорашніх вечірніх "гостей". Мимоволі всміхнулася.

— Привіт! А що, Тіна — це повне ім'я?

— Ага. Привіт!

— Добрі яблука! — кивнув на гілку і, зірвавши одне, простягнув їй.

— О... — на мить розгубилася, а тоді всміхнулася. — Сенкс! — ще раз усміхнулася і зібралася покласти яблуко в кишеню.

— Їж! — скомандував безапеляційно, аж Тіна гмикнула. — Кажу ж — добрі. Ну, тобто смачні.

— Помити треба, — стелула плечима.

— Дай! — Буся вихопив яблуко, поплював на нього й енергійно заходився витирати об штани. У Тіни від побаченого очі оквадратнилися, а сама вона зависла, як восьма

вінда. Буся, закінчивши полірувати яблуко, знову простягнув його. Тіна, як у сповільненому кіно, взяла. Буся не зводив із неї погляду. У цей час зі шкільного подвір'я почувся шум, а вже за мить перетворився на лемент, перемішаний із вигуками, вересками, реготом і слівцями, далекими від цензурних.

Буся відвернувся на шум, а Тіна миттю пожбурила яблуко якнайдалі. Зрештою, її теж зацікавило, що там скоїлося. Виявилося, що п'ятикласник Рудик — "гідний" і незмінний Бусин послідовник — зовсім не хоче на уроки.

Уранці, аби залишитися вдома, скаржився, що "болить зуб", але мама збиралася повести його до лікаря, і Рудик подався-таки в школу. На математиці він чесно страждав, а на уроці малювання його осінила геніальна ідея. Перед закінченням заняття Рудик щедро розмалював свої долоні всіма кольорами веселки. І тільки-но пролунав дзвінок — кулею вискочив у коридор. Мчав наче вітер, ляпаючи хлопців по спинах, а дівчат — по сідницях. І поки народ отямився — весь коридор "цвів" Рудиковими "веселковими" долонями.

Тіна розсміялася: "Гм... Можливо, тут буде не так уже й сумно!..".

Відео друге: "І знову привіт! Із вами я — Тіна. У новій школі вже тиждень. Учителі різні. Кіра (Кіра Леонідівна) навіть класна. Щойно з університету. О! Каламбур — класна класна. Класний керівник. Хоча зовні — сама як учениця. Невисока, обличчя кругле, дрібні кучері. Свої. Сто відсотків. Дуже мила. Але трохи наївна. А може, й не трохи. Коротше кажучи, вірять, що вийде всіх об'єднати в дружний колектив.

Сергій порадив пробувати все. Тому намагатимуся "вростися" в роль дослідника. Природи. Перші спостереження готові. Мені тут не раді. Навіть більше, ніж я їм. Новоспечені однокласники вважають фрикком. Виняток хіба Буся, але часом здається, що хай би він краще комусь іншому симпатизував. Хотіла плакати. Згадала Сергія: "Челендж!". Передумала.

Краще спробую розібратися, хто тут флора, а хто фауна".

Запис перервав дзвінок. На дисплеї висвітилося лаконічне "Соня". Тіна всміхнулася й поспішила відповісти.

— Привіт, моя бубочко! — Сонин веселий голос змушував усміхатися навіть тоді, як її не бачиш.

— Привіт, пташечко!

— Ну, вже можеш поділитися враженнями?

— Думаю, так...

— То не тягни кота за... сама знаєш, за що. Розповідай!

— Схоже, в класі вже всі при ролях. Два табори. Причому майже 50/50.

— І які розклади?

— Еммм... Так. У першому пуп землі — Вероніка.

— Претензійне ім'я.

— Ага. Знаєш, така типова білявка. Висока, довгокоса. Бойовий мейк-ап. Мені таку

техніку макіяжу ніколи не опанувати! Одягнена так, ніби збирається на подіум. Або тільки-но з нього.

— А сама? Теж із претензіями?

— Думаю, так. Причому, здається, що до всіх і до кожного. І на божественність: зупинилася біля моєї парти, змірявши з голови до ніг, і прорекла: "Я — Ніка. Як грецька богиня перемоги. Запам'ятай".

— То пишайся! — Соня засміялася. — Дозволили звертатися до королеви!

— Ага. Дозволили, — Тіна й собі засміялася.

— Ну ок. Що ще? У неї справжня свита, мабуть?

— Угадала. Юля й Іра.

— Подруги?

— Подруги. Живуть у сусідніх будинках. Одягаються як близнята. Ходять слідом за Нікою.

— Завчено в рот заглядають, — продовжила Соня.

— Ну, щось таке. Але, знаєш, заради справедливості: коли Ніки поблизу нема — цілком притомні.

— А хлопці?

— У цій компанії — шестеро.

— А всього хлопців скільки?

— Тринадцять.

— Класна цифра!

— Точно.

— Хтось виділяється?

— Давид. Баскетбольний зріст і м'язи качка. Якраз для Ніки.

— Бойфренд?

— Можливо.

— Ну, а інший табір?

— Крістіна, Даша й Настя. Головна — Крістіна.

— У них що — матріархат?

— Може, й матріархат.

— Окей. То яка ця Крістіна?

— Невисока, коротко стрижена. Шатенка. Справжня Барбі!

— Прям лялька?

— Слухай, Сонь, правда! Не знаю як, але жодного прищика! Хоч для журналу знімай!

— Схожа на Вероніку?

— Та ні. Зовсім. Значно приємніша.

— Група підтримки?

— Даша й Настя. І в них усе не так строго, як у Ніки.

— А хлопці?

— І що тобі ті хлопці?! — Тіна засміялася.

— Це абсолютно логічно.

— Ну ок. Є хлопці. Усі, що zostалися від Ніки.

— Семеро тобто? На одного більше?

— Ні. Також шестеро. Виділяються Сем (Ігор Семенов) — атлет, як і Давид. І Буся — Віктор Петренко.

— Буся? Хлоп у дев'ятому класі і — Буся? А чому Буся?

— Поки що не знаю.

— Біднятко!..

— Згодна. Біднятко. Він такий... низенький. Дихає Семові в пуп. Але весь із м'язів. Може, зріст компенсує. Може, качок за покликанням. Не знаю. Із Семом — нерозлийвода.

— Так. Отже, шість плюс шість — дванадцять. А тринадцятий? Хтось особливий?

— Можливо. Макс. Що за тип — ще не зрозуміла. Тримається сам по собі. Ду-у-уже незалежний. Без реальної причини в класі його ніхто не чіпає. Тусується тільки зі старшими. Щось у ньому є.

— Ого! Як багато слів. Ти до нього приглядалася?

— Ну, я серйозно, він справді виділяється.

— І що? А до тебе інтерес виявляє?

— Кажу ж — зі старшими тусується. Таке враження, що однокласники — нижче його гідності.

— То придивися до нього пильніше. А раптом...

— Раптом що?

— Він тобі сподобається. Не встигнеш зогледітися, як життя стане цікавішим.

— Ну... не знаю. Не знаю.

— Я знаю! Кажу тобі — придивися до нього!

— Добре, — Тіна засміялася, — придивлюся.

— Так би й одразу! Молодчинка! Ну а все інше?

— Тобто?

— Про що розмови? Теми?

— Ну, так собі. Одяг, косметика, гаджети, оцінки. Одне одного майже не слухають або вдають, що не слухають.

— Негусто.

— Точно.

— А розваги?

— Основна — втикання в телефон.

— І все? А де народ тусується?

— Що тобі сказати? Схоже, єдине місце тусовок — бар. О! Є ще клуб. Не нічний, не подумай. Звичайний такий.

— Типу будинок культури?

— Ага. Там концерти всілякі, свята. Навіть кіно крутять.

— Уже була?

— Ні. Не була ні там, ні там. Буду — розповім!
— Ну гаразд. Я почекаю. Люблю тебе, бубочко!
— І я тебе, пташечко!

— Ну, так собі. Одяг, косметика, гаджети, оцінки. Одне одного майже не слухають або вдають, що не слухають.

— Негусто.
— Точно.
— А розваги?
— Основна — втикання в телефон.
— І все? А де народ тусується?
— Що тобі сказати? Схоже, єдине місце тусовок — бар. О!
Є ще клуб. Не нічний, не подумай. Звичайний такий.
— Типу будинок культури?
— Ага. Там концерти всілякі, свята. Навіть кіно крутять.
— Уже була?
— Ні. Не була ні там, ні там. Буду — розповім!
— Ну гаразд. Я почекаю. Люблю тебе, бубочко!
— І я тебе, пташечко!

На маленькій перерві всі дівчата стояли в коридорі.

— Ну, — Ніка поправила зачіску, милуючись власним відображенням у люстерку, — як вам новенька?

— Нічого особливого, — Юля намагалася завантажити Facebook. — От гальмо!
— Точно, — підтакнула Іра. — Цей джемпер... І кросівки
— той ще треш. Де вона вдягається, цікаво? На секунді?
— Може, й на секунді, — Ніка врешті відклала люстерко.
— Нас це не колуває.
— А її мейк-ап? — Юля хмикнула.
— Який мейк-ап? — Іра кинула здивований погляд.
— От і кажу — ніякого! Навіть туші нема! А брови? Вона хоч у курсі, що їх можна вищипувати?
— Широкі брови — значить у тренді, — парирувала Ніка.
— Мовчить увесь час, — Юля на секунду відірвалася від телефону.
— Буде тепер два відлюдьки, — гмикнула Іра.
— Макса не чіпай! — Ніка поглядом пришпилила однокласницю до стільця.
— А в тебе на нього плани? — примружилася та.
— Поки що не знаю. Не вирішила ще. Його батьки добре стоять. І середній бал майже такий, як у мене.
— Якийсь він надто ідеальний, — проказала скептично Юля.
— То хіба зараз.
— А раніше не був? — запитала Іра.

— І близько, — Ніка загадково всміхнулася. — Вони зі старшим братом уміли розважатися!

— Тобто?

— Байк — їхня пристрасть! І така їзда, щоб усіх зустрічних потоком вітру здувало! Особливо — о третій ночі через усе село без глушника.

— Точно, — Юля всміхнулася. — А турніки пам'ятаєте?

— Які турніки? — перепитала Іра.

— А ти не чула?

— Чула б — то не питала, — надула губи.

— Була велика перерва. Хлопці старші, з класу Максого брата, сиділи на спортмайданчику. Всі. І Макс із ними. На таких перекладах залізних. Біля турніків. Перерва майже закінчувалася. А тоді хтось візьми і ляпни: "Хто перший злізе або хоч заговорить — той лох!".

— І що?

— Ну і залишилися всі сидіти. Хвилин через п'ятнадцять вчителька вийшла, на уроки кликала. Ніхто анічирик! Потім класна керівничка прийшла. Почала вмовляти. Тоді — завуч. Покричав-покричав і пішов директорів телефонувати. Той спеціально з лікарняного вийшов.

Думали, страйк якийсь. На наступній перерві вже півшколи на спортмайданчик приперлось!

— Уроки, мабуть, зірвали, — розсміялася Іра.

— Ага.

— І що? Скільки вони так сиділи?

— До самого вечора. Навіть сільський голова приходив і батьки!

— І чим усе закінчилося?

— Десь близько восьмої прийшов дядько Степан Корнійчук. Трохи "веселенький". І, нічого не питаючи в сина, з розмаху тріснув у вухо. Той звалився. Перший. Але ж не сам. Отже — не лох! За ним усі інші змогли нарешті встати.

— Ну, це якось тупо, — Іра гмикнула.

— Може, — Ніка знизала плечима. — Але яка воля! А Макс же був меншим від інших.

— Ой, — згадала Юля, — а гномів пам'ятаєте?

— Гномів? — перепитала Іра.

— Сільський голова, надивившись американських фільмів, вирішив у квітнику поставити садових гномів. І дуже ними пишався. Так от, якось уночі Максова компашка надібала їх. Витягли тихенько і приклеїли на даху сільської ради. Над парадним входом. А наступного дня була якась комісія з області. Заходять гості — а їх гноми зустрічають! Тих гномів потім ледве віддерли! Думали з бляхою знімати!

— Це веселіше, — погодилася Іра. — А чого ж він тепер такий паїнька?

— Не знаю, — Ніка перевела погляд на свіжий манікюр. — Може, справді аварія все змінила. Але факт лишається фактом. Він — розумний. І він — конкурент.

— Ти краща! — втрутилася Юля, усміхнувшись власному акаунту, який нарешті завантажився.

— Звичайно. Сама знаю.

— Ого-го-го! — Юліні очі округлилися.

— Що там?

— Не може бути!

— Що там? — перепитала Ніка з притиском.

— Глянь, що у Крістіні!

Ніка схопила Юлін телефон і швидко перебігла очима пост під фото. На ньому Давид шепоче щось на вушко незнайомці, яка сидить спиною до камери, тому єдине, що можна розгледіти, це її зачіску — трохи розкуйовджене каре кольору чорного шоколаду: "Наша самопроголошена королева занедбала своїх васалів. А всі ми знаємо, що трапляється, коли володар забуває про підданих...".

— Та як вона посміла?! — лють перекосила симпатичне обличчя. — Скільки вона тут? День? Два? Тиждень? І вже зирить на мого хлопця?

— Та ні, — Юля часто-часто закліпала, — це не новенька. Думаю, вони навіть не знайомі.

— А це ми зараз з'ясуємо, — Ніка рвонула до класу й за мить уже стояла перед партою Тіни.

— Ану встала! — смикнула Тіну за рукав, потягнувши на себе. Ніздрі їй роздувалися, а губи були міцно стиснуті.

Тіна здригнулася від несподіванки і встала. Усі із зацікавленням дивилися на них.

— Ти це мені?

— А кому ж іще! Ти, чучело заїждже! Не встигла припертися, а вже зазіхаєш на мою власність?!

— Ти чого причепилася? — Тіна спробувала відсторонитися від розлюченої білявки, яка розмахувала руками простісінько перед її носом. — Яка власність? Що ти мелеш?

— Це я мелю!? Та я тобі... — й подалася вперед. Тіна ледве

встигла затулити обличчя долонями, як Ніка вчепилася в її волосся. Раптом над головою пролунало владне: "Заспокойся!" — і хтось схопив Ніку за руки.

Усе ще нічого не розуміючи, Тіна озирнулася довкола. Гурт роззяв розступився, а біля них стояв Макс і свердлов Ніку поглядом, наче удав кролика, й досі міцно тримаючи її руки. Спалах гніву минав, і вона кинула вже просто роздратовано:

— Пусти... Боляче...

— Заспокоїлася?

— Заспокоїлася, — процідила в'їдливо, опановуючи себе.

Повагавшись секунду, відпустив нарешті руки. На блідій шкірі виразно проступили сліди від його пальців.

— Будуть синці — тоді побачиш!

— Ага. Уже боюся, — відказав спокійно.

— А варто б! Мій брат...

— У мене теж є брат. Так що — спочатку думай, потім — роби. І взагалі — не лізь до неї.

— Теж мені! Захисничок знайшовся! Що? Оком накинув?

— Думай як хочеш, — Макс обвів поглядом насторожених однокласників і додав, звертаючись ніби до Ніки, але було зрозуміло, що до всіх: — Від сьогодні кожен випад проти Тіни — випад проти мене.

Усі загули.

— А я... — нарешті оговталася й Тіна, — маю право голосу?

— Звичайно, — Максове обличчя залишалося серйозним, але горіхові очі видавали приховану іронію ("Насміхається? З мене? З них? З усіх разом? Ім'я моє запам'ятав. Коли, цікаво? І що тут узагалі таке?" — думки стрибали одна поперед іншою.) — Як ти? В нормі?

— Норм. Дякую. І я... — Тіна хотіла додати, що не потребує нічийої допомоги, але горіхові очі на мить зблиснули лукавими бісиками, і вона видала: — Дякую за підтримку.

Натовп загудів іще голосніше, а Макс узяв свої речі й переклав на Тінину парту.

КІНЕЦЬ ОЗНАЙОМЧОГО ФРАГМЕНТУ